

TUMOR NA MOZGU

L. Sch.

9. oktobra 2009.

„On neće umreti!”

Poštovani g. Pilhar:

Pre svega – mnogo Vam hvala na mejlovima koje mi redovno šaljete u vezi sa Dr Hamerom. Već dugi niz godina sam posvećen njegovim otkrićima. U životu sam imao mnogo posla sa bolesnicima, bolnicama i lekarima. Godinama sam gledao kako teško bolesnim ljudima nije bilo pomoći, i kako umiru užasnom smrću. Imam kvalifikacije kojima mogu pomoći ljudima da ublaže i umanje svoje emocionalne blokade.

Ove godine, jedna grupa terapeuta me je zamolila da održim prezentaciju o radu Dr Hamera. U maju sam i sam završio u bolnici na 4 dana; dana 12. maja sam izašao iz bolnice, a već 13. sam održao to predavanje koje je trajalo dva i po sata.

Svi su bili izuzetno zainteresovani i opčinjeni temom.

Sve ovo sam ispričao da bih objasnio ovo što sledi.

Početak ove godine sam iznenada saznao da jedan moj dragi poznanik (na žalost, odselio se iz mesta gde ja živim) treba da se podvrgne „operaciji mozga”. Dijagnoza je bila: „Imaš još samo tri meseca života. Sredi važne stvari i priušti sebi još malo srećnih dana.”

Međutim, ja sam za ovo saznao tek u aprilu. Dvojica onkologa su ga posetila kod kuće i ubeđivala ga da se podvrgne radioterapiji. U tom trenutku ja stupam na scenu.

Ne časeći časa, odvezao sam se do njega. Atmosfera u kući je bila toliko sumorna, da je nedostajalo jedino da svi obuku crninu. „Tumor na mozgu” se nalazio frontalno, odmah iznad početka linije kose, iznad nosa.

Prvo što je želeo da zna bilo je da li bi mu radioterapija bilo kako koristila. Zato sam dao sebi truda da mu dam pregled najvažnijih stvari iz učenja Dr Hamera.

Otišao sam nakon trosatnog razgovora sa njim. Uspeli smo da utvrdimo šta je njegov konflikt. Dogovorili smo se da se sastajemo jednom nedeljno, kako bi radili na potpunom razrešenju konflikta.

Sastali smo se nekoliko puta. Posle drugog sastanka, njegova supruga me je pozvala i pitala me šta sam uradio sa njenim mužem. Po njenim rečima, on je sedeo u bašti i zviždukao neku melodiju, zauzet sadnjom cveća. U porodici je vladao metež. Svi su razmišljali samo o tome ko će, a ko ne, moći da prisustvuje njegovoj sahrani, zbog predstojećih godišnjih odmora.

Ja sam bio jedini koji je tvrdio: „On neće umreti!”

Kad je došlo leto, pitao sam ga: „Šta tačno rade sa tobom u bolnici, kad odeš na kontrolu?”

Njegov odgovor: „Zapravo – ništa. Samo me pitaju kako se osećam, i mogu da idem kući.”

Savetovao sam mu da ide i uradi skeniranje mozga i dodao: „Na kraju, bar će *oni* znati o čemu pričaš, a *ti* ćeš znati na čemu si.”

CT snimanje je urađeno prošle nedelje.

Kakav je bio rezultat?

Čitavo odeljenje je bilo zbunjeno, jer na „mestu nesreće” nije bilo ničega za videti!

„Vidi, vidi, šta to imamo ovde!” rekao je radiolog. „Odjednom se čini da imate pred sobom još mnoge godine života. Kakva srećna slučajnost!”

„Ali”, dodao je radiolog, „tumor može sutra da se vrati. Nemojte se previše opuštati.” Uspeo sam da mu pomognem da prebrodi i to „zaluđivanje”.

Polako je počeo da shvata da u otkrićima Dr Hamera ipak ima neke istine.

Zar to nije fantastično?

Ono što ne razumem je, da moj prijatelj nije imao nikakve druge telesne simptome, nikakve „bolesne” organe – samo ovu akumulaciju glija-ćelija u mozgu. Ako postoji objašnjenje za ovo, bio bih vrlo zadovoljan da ga čujem.

Sve najbolje,

Iskreno,

L. Sch.

GNM objašnjenje: Po rečima Dr Hamera, simptomi na odgovarajućim organima mogu ostati neprimećeni, posebno ako nema zadržavanja vode.

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com